

LAGEROLJA, f. sing. Ett slags tunnflytande, gulgrön olja, som erhålles genom distillation af lagerbär.

LAGERTRÄD, n. 5. Allmänt känt söderländskt trädslag, hvars bär och blad nyttjas i medicinen, bladen såsom hushållskrydda. *Laurus nobilis*.

LAGERÖRT, f. 5. Se *Tibast*.

LAGFARA, v. a. 5. (böjes som *Fara*) Vid behörig domstol vidtaga de åtgärder, som fordras, för att vinna laga stånd å fast egendom. *L. en egendom, ett testamente, en skuldsedel, en pant.* — *L-faren*, part. pass. *L. egendom*.

LAGFAREN, a. 2. neutr. — *et*. Kunnig i lagfarenheten.

LAGFARENHET, f. sing. 1) Vetenskapen om lag och rätt. — 2) Kunskap deruti.

LAGFART, m. 3. De åtgärder vid behörig domstol, som erfordras, för att vinna laga stånd å fast egendom. — *Ss. L-sbevis*.

LAGFRÅGA, f. 1. Fråga, ämne, som rör lag, lagstiftning eller lagskipning.

LAGFÄNGEN, a. 2. neutr. — *et*. På laga sätt fången, förvärfvad. *L-et gods*.

LAGFÄSTA, v. a. 1. o. 2. Genom behörig domstols åtgärd gifva laga stadfästelse åt något. — *Lagfästade*, n. 4. o. *Lagfästning*, f. 2.

LAGFÖRA, v. a. 2. Instämma till laga domstol. — *Lagförande*, n. 4. o. *Lagföring*, f. 2.

LAGFÖRKLARING, f. 2. Förklaring, som åsyftar att upplysa om rätta meningen af en lag.

LAGG, m. 2. (ursprungl.: det yttersta af något) 1) Kant på laggkärl. — 2) Se *Pannkaksagg*.

LAGGA, v. a. 1. Hopsätta stäfvorna på laggkärl. (Pop.) *L. på*, piska på.

LAGGARE, m. 5. (gam.) Se *Tunnbändare*.

LAGGBAND, n. 5. Band vid laggarna på ett laggkärl.

LAGGKÄRL, n. 5. Träkärl, hopsatt af stäver, till förvarande af våta eller torra ämnen.

LAGGNING, f. 2. Förrättningen, då man laggar.

LAGGTRÄ ell. **LAGGVIRKE**, n. sing. Se *Stäver*.

LAGGIFT, läggift. a. 1. Lagligen gift.

LAGGILL ell. **LAGGILTIG**, a. 2. Enligt lag giltig. — *Laggiltighet*, f. 3. — *Laggiltigt*, adv.

LAGGRANN, a. 2. Se *Grannlaga*.

LAGGRANNHET, f. 3. Se *Grannlagenhet*.

LAGHISTORIA, f. sing. Historien om lagstiftningens olika utbildning genom tidevarven.

LAGKÄRL, m. 2. 1) Lagkunnig man. — 2) Domare, advokat, eller lagkunnig bisittare i en domstol.

LAGKLOK, a. 2. Se *Lagkunnig*.

LAGKLOKHET, f. 3. Se *Lagkunnighet*.

LAGKOMITÉ, m. 3. Komité, nedsatt, för att utarbeta eller förbättra ett lagverk.

LAGKRÖNT, a. 4. Med laga rätt krönt till regent. *Vår l-e konung*.

LAGKUNNIG, a. 2. Kunnig i lagen. — Förutsätter ej nödvändigt juridiska studier, såsom ordet *Lagfaren*.

LAGKUNNIGHET, f. 3. eller

LAGKUNSKAP, f. 3. Kännedom af lagen.

LAGLIG, a. 2. Med lag öfverensstämmande, af lag föreskrifven, tillåten, gillad; rättmätig. *L-t handlingssätt. L-a åtgärder. L. bekräftelse,*

stadfästelse. L. frihet. L. arsvinge. L. öfverhet. — *Syn. Laggiltig, Lagenlig, Laglikmätig, Laga, Rättmätig.*

LAGLIGEN, adv. På lagligt sätt, enligt lag. *L. bestyrka, bekräfta något.*

LAGLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara laglig; öfverensstämmelse med lag. *L-en af en regeringsåtgärd.*

LAGLIGT, adv. Se *Lagligen. Gå l. till väga.*

LAGLIK MÄTIG, a. 2. Enlig, öfverensstämmande med lag. — *Laglikmätighet*, f. 3. — *Laglikmätigt*, adv.

LAGLÖS, a. 2. 1) Säges om ett land, ett samhällstillstånd, en tid, då inga lagar efterlevas. *En l. stat. Ett l-t rike. L-t tillstånd. L-a tider.* — *Syn. Anarkisk.* — 2) Som icke lyder några lagar. *Ett l-t folk, följe, band. L-a skaror af fribytare.* — *Syn. Tygellös.* — 3) Lagstridig. *L-a åtgärder. Ett l-t försarande.* — *Syn. Olaglig, Lagstridig.*

LAGLÖSHET, f. 3. Egenskapen att vara laglös (se d. o., alla bem.). — *Syn. a) Anarki, Upplösningsstillstånd. b) Tygellöshet. c) Lagstridighet, Olaglighet.*

LAGLÖST, adv. På ett laglöst, anarkiskt, tygellöst, lagstridigt sätt. *Lefva l.*

LAGMAN, m. 5. pl. — *män*. 1) (ursprungl.) Embetsman, af folket vald att skipa rätt på landskapstinget och föra folkets talan inför konungen. — 2) (i sednare tider) Domare i andra instansen i civilmål på landet. *L-männen äro numera afskaffade.* — *Ss. L-sdom, -sembete, -srätt, -sting.*

LAGMANSDÖME, n. 4. En lagmans domsaga.

LAGMANSNÄMD, m. 3. Bisittarne i en lagmansrätt. *L-en bestod af sju till tolf nämde-män.*

LAGMANSRÄNTA, f. sing. Viss skatt, som fordom utgick till lagmännens underhåll.

LAGMANSSYN, f. 3. Laga syn, som förrätades af lagman med lagmansnämnd.

LAGNING, f. 2. 1) Tillredning, tillagning. *L. af mat.* — 2) Handlingen, hvarigenom något, som är söndrigt, åter göres helt. *Kläders, skors l.*

LAGOM, lägåmm, adv. (af *Lag*, II, 2) 1) Hvarken för stort, för mycket eller för litet; just såsom det behöfves, bör vara, hvarken mer eller mindre; måttligt. *L. stor, lång, bred, varm, kall. Dricka, äta l. L. är bäst. Nå nå, l! Mer än l.*, för mycket. *Så l., inte mer än l.*, nog litet, nått och jemt hvad som bör vara. *Spåkt och l.*, se *Spåkt*. — 2) (iron.) Just icke mycket. Mest i förbindelse med adv. *Så. Så l. skön. Han är så l. rik, så l. älskad. Det var l. ell. så l. beskedligt.* — 3) I rätta tid. *Jag kom alldeles l.* — *Syn. I behaglig tid, I grefvens tid.* — 4) (fam.) Brukas, för att utmärka, hvad någon förskyllat, förtjent. *Det är l., just l. åthonom, åt dig*, o. s. v. Endast i dessa och dylika uttryck. — *Adj. i sing. oböjl.; i plur. Lagoma.* Hvarken för stor eller för liten, just passande. *Klädnigen är l. åt mig. L. köld, värma. I l. tid.* (Ordspr.) *L-a korfvar ä' bäst*, det är bäst att hålla måtta i allting.

LAGPREDIKAN, f. sing. indef. o. **LAGPREDIKNING**, f. 2. 1) Sträng predikan, som handlar endast om fordringarna af Guds lag och det straff, som väntar människan för dess synd. — 2) (fig. fam.) Stränga och hårda förebråelser.

LAGPREDIKANT, m. 3. 1) Prest, som i